

Παρά ένα τεσσαράκοντα

Του Παντελή Μπουκάλα

Στα 39 χρόνια του ΠΑΣΟΚ πολύ περισσότεροι είναι όσοι θα μελαγχολήσουν ή και θα αναθεματίσουν, παρά όσοι θα πουν πως η επέτειος είναι ευκαιρία γιορτής και όχι αιτία για επιμνημόσυνες δεήσεις ή και εξορκισμούς. Με τον καιρό συνειδητοποιήσαμε αυτό που πολλοί υπέθεταν εξ αρχής: ότι το αρκτικόλεξο ΠΑΣΟΚ εμπεριέχει πολύ περισσότερο αυτοκρατορικό ψεύδος παρά πιστοποιημένη αλήθεια. Το ΠΑ πρώτα ηρώτα έδειχνε να υπονοεί την ΠαΠΑνδρείκη φύτρα του κόμματος. Μια φύτρα που έμεινε άθικτη, κι ας επικείμεσαν αρκε-

τοί να κόψουν τις ρίζες ή να τις κρύψουν, επιδιορθώνοντας το λογότυπο, ανακατασκευάζοντας τις σημαίες και τα σύμβολα ώστε να τους δώσουν πιο ανάλαφρο τόνο, μιλώντας για Νέο ΠΑΣΟΚ κ.λπ.

Ως προς τον σοσιαλιστικό χαρακτήρα του κόμματος, σεβαστό είναι βέβαια το δικαίωμα του αυτοπροσδιορισμού. Μολαταύτα τα κοσμητικά επίθετα δεν αρκούν για να φτιάξουν κόσμο στερεό, καθαρό, σταθερό στις πεποιθήσεις και τις αρχές του. Οποιοσδήποτε αν ήταν λοιπόν οι διακηρύξεις και οι προθέσεις, ο καθ' ημέραν εξουσιαστικός βίος,

μεθυστικότητα για πολιτικούς απαράσκευους, επικύρωσε την αλήθεια του γνωστού προειδοποιητικού λόγου, ότι δηλαδή η εξουσία είναι σαν το βιολί: το παίρνεις και το κρατάς με το αρι-

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

στερό σου χέρι αλλά το παίζεις με το δεξί. Το ΠΑΣΟΚ, που διαλάλούσε πως ήρθε να σαρώσει ό,τι φθαρμένο, υπέκυψε γρήγορα (ηδονικά μάλλον) στη φθορά. Έγινε ό,τι καταδίκαζε. Καθεστώς, Σύστημα. Με ιδεολογικούς μπροστάρηδες όχι πια τους

«κληρονόμους του Πολυτεχνείου» (αυτοί αρκέστηκαν να σφετεριστούν τη ματωμένη σημαία), αλλά τους καλαμοκαβαλάρηδες του αυριανισμού, που, εξαρτημένοι και ποικιλότροπα

εισχυόμενοι από το εκπαιστωμένο κράτος, συκοφαντούσε και τρομοκρατούσε. Τίποτα παράδοξο λοιπόν που σταδιακά εξέπεσε και το τελευταίο γράμμα του ακρωνυμίου των πρασίνων, το Κ του Κινήματος Ποιο Κίνημα στα βαλτονέρια της διαφθοράς,

της διαπλοκής, του κατά συνέπηση ψεύδους, του πλουτισμού και της αλαζονείας. Του μαντελισμού-τοσατζοπουλισμού με δυο λέξεις – και μακάρι να είχε μόνους εκπροσώπους του τον πρώην υπουργό Μεταφορών και τον νυν δικαζόμενο πολιτικό, τον παραλίγο πρόεδρο του ΠΑΣΟΚ.

Θα ήταν πάντως ιστορικά άδικο να παραβλέψει κανείς ότι μετά το 1981 το ΠΑΣΟΚ έφερε στο προσκήνιο της πολιτικής ζωής τη δεύτερη Ελλάδα των πτημένων του Εμφυλίου, άσχετα με τη στάση των (αιματικών και) πολιτικών προγόνων

του έναντι της Αριστεράς. Πες από ψηφοθηρικό υπολογισμό, πες από ρουσφετολογικό και εκμαυλιστικό οίστρο, μεγάλα τμήματα της ελληνικής κοινωνίας, στο περιθώριο έως τότε, απέκτησαν ευκαιρίες συμμετοχής στους μηχανισμούς νομής του πλούτου και άσκησης της εξουσίας. Σταδιακά ωστόσο ο πασοκισμός έγινε νοοτροπία, βιολογία, στάση ζωής, μέθοδος ραγδαίας ανέλιξης. Τόσο, που στα λεξικά του μέλλοντος αν στο λήμμα «ΠΑΣΟΚ» θα αφιερώνονται πέντε αράδες, για το λήμμα «πασοκισμός» θα χρειάζονται πολύ περισσότερες.

Η ΑΥΓΗ

Η 3η του Σεπτέμβρη ως φάρσα

Μουλόπουλος Βασίλης

Στην τέχνη του πολέμου λέγεται ότι όταν σχεδιάζεις τις μάχες του μέλλοντος με παρωχημένα όπλα του παρελθόντος, είσαι καταδικασμένος να ηττηθείς. Το ίδιο ισχύει και για τις μάχες στην πολιτική. Στην Ελλάδα σήμερα το παρωχημένο οπλοστάσιο του χθες είναι το ΠΑΣΟΚ. Αυτό που λέγεται (ακόμη για πόσο;) ΠΑΣΟΚ. Η κατάρρευσή του έβγαλε στο πολιτικό παζάρι μια πανσπερμία κεντροαριστερών, φυλών και φυλάρχων, σε μετωπική σύγκρουση μεταξύ τους για τη μοιρασιά του μαγαζιού της Κεντροαριστεράς.

Ο «σώγαμπρος» αρχηγός που κληρονομεί τη σφραγίδα, χθες, επέτειο της ίδρυσής του, κάλεσε όλους τους φύλαρχους να καπνίσουν την πίπα της ειρήνης, λέγοντας ότι, αν ενωθούμε, θα αυξήσουμε τη δύναμη πυρός μας, μη αντιλαμβανόμενος ότι το ΠΑΣΟΚ είναι πολιτικά νεκρό. Ότι δεν υπάρχει δύναμη πυρός γιατί δεν υπάρχουν πυρά, ούτε πυροβόλα. Ότι η εποχή ΠΑΣΟΚ ανήκει πλέον στην πολιτική προϊστορία του τόπου. Λείπουν από το «όλον ΠΑΣΟΚ» αυτά που δίνουν σε ένα κόμμα αυτό που μπορεί να το κρατήσει στη ζωή. Τον λόγο ύπαρξής του: Τα μεγάλα ιδανικά, οι μεγάλες ιδεολογίες. Λείπει το πάθος που μπορεί να κρατήσει ζωντανό ακόμη και έναν μικρό πολιτικό φορέα.

Το ΠΑΣΟΚ σήμερα δεν είναι παιδί πολιτικού έρωτα, είναι παιδί του σωλήνα της εξουσίας. Μια απέλπιδα προσπάθεια των φυλάρχων του να επιβιώσουν. Και στην πολιτική ένα κόμμα του σωλήνα δεν έχει καμία ελπίδα όχι να μεγαλώσει, αλλά να επιβιώσει.

Διάβασα ότι ο «σώγαμπρος» αρχηγός του ξεκινά μια πορεία προς τη βάση. Μια εκστρατεία ανασύστασης του ΠΑΣΟΚ του Ανδρέα. Και σας ερωτώ: βλέπετε στην Ελλάδα του σήμερα να πραγματοποιούνται λαϊκές συνεδριάσεις σε τοπικές οργανώσεις που θα συζητούν με πάθος για το μέλλον της σοσιαλιστικής Ελλάδας όπως τον καιρό του Ανδρέα; Γνωρίζετε έστω και ένα μέλος του σημερινού ΠΑΣΟΚ έτοιμο για προσωπικές θυσιές για τη σοσιαλιστική Ελλάδα; Υπάρχει ένας εν ενεργεία ή εν δυνάμει ηγέτης που θα παρασύρει τα πλήθη, υπάρχουν ιδέες που θα συγκινήσουν τα πλήθη; Η Ιστορία, ως γνωστόν, μπορεί να επαναληφθεί μόνο ως φάρσα.

Η αλήθεια είναι ότι το κόμμα που γεννήθηκε στις 3 Σεπτέμβρη του 1974, που σημάδεψε, στο καλό και στο κακό, την Ελλάδα, δεν υπάρχει πια. Όσο γρηγορότερα το συνειδητοποιήσει, τόσο το καλύτερο. Για το ΠΑΣΟΚ, αλλά κυρίως για την Ελλάδα.

ΤΟ ΒΗΜΑ

Η ευκαιρία της δημοκρατικής παράταξης

Το διήμερο συνέδριο που οργάνωσε το ΠΑΣΟΚ με αφορμή τα 39 χρόνια από την ίδρυση του, είναι μια σημαντική αφορμή για να συζητηθούν, το παρόν, το παρελθόν αλλά κυρίως το μέλλον της δημοκρατικής παράταξης, του ευρύτερου χώρου της κεντροαριστεράς. Πολύ περισσότερο μάλιστα που η πορεία του ΠΑΣΟΚ είναι συνηφασμένη με την πορεία της χώρας, θετική και αρνητική, τις τελευταίες δεκαετίες. Γιατί για να μείνουμε μόνο στην τελευταία περίοδο, όσο δεδομένες είναι οι ευθύνες του ΠΑΣΟΚ για την εξέλιξη της οικονομικής κρίσης, άλλο τόσο δεδομένη είναι η συμβολή του, με τεράστιο πολιτικό κόστος, στην αντιμετώπιση της.

Είναι προφανές ότι το κόμμα που δημιούργησε ο Ανδρέας Παπανδρέου, δεν είναι πια η ηγεμονική πολιτική δύναμη που δέσποσε στα χρόνια της μεταπολίτευσης. Ο ρόλος και η παρουσία του όμως παραμένουν σημαντικοί σταθεροποιητικοί παράγοντες της δημοκρατίας μας. Εξίσου φανερό είναι ότι το ΠΑΣΟΚ οφείλει να ξαναδεί κριτικά τη δράση του και να αποκαθαρθεί από το όποιο αμαρτωλό παρελθόν του. Οφείλει να ανασυνταχθεί το ίδιο αλλά και να συμβάλει στην ανασύνταξη της ευρύτερης κεντροαριστερής παράταξης, καθώς η ισχυρή παρουσία της αποτελεί την καλύτερη εγγύηση για την ευρωπαϊκή πορεία της χώρας. Έχει υποχρέωση, όπως επεσήμανε και ο κ.Βενιζέλος να αποδεί-

ξει ξανά ότι δεν υπάρχει χάριν του εαυτού του και των στελεχών του, αλλά γιατί θέλει πραγματικά να συμβάλει στην εθνική, οικονομική και κοινωνική ανασυγκρότηση της χώρας.

Τα λάθη και οι ηγεμονισμοί του παρελθόντος οφείλουν να αποτελέσουν πλέον παράδειγμα προς αποφυγή. Η κρίση απέδειξε δυστυχώς με οδυνηρό τρόπο ότι η λαφυραγώγηση της εξουσίας μπορεί να καταντήσει τη μοιραία για όλους. Η χώρα χρειάζεται την κεντροαριστερά, χρειάζεται μια αναγεννημένη δημοκρατική παράταξη, που θα δίνει τη μάχη για μια πιο δίκαιη κοινωνία, που θα στέκεται στο πλευρό των ανθρώπων που μοχθούν, που θα προστατεύει τους κοινωνικά αδύναμους χωρίς λαϊκισμούς και ψεύτικες υποσχέσεις, που θα επενδύει στην αξιοκρατία και όχι στην κομματοκρατία των ημετέρων.

Η προσπάθεια δεν είναι εύκολη, καθώς ένα σημαντικό τμήμα των πολιτών που όλα αυτά τα χρόνια είχε επενδύσει πολιτικά στο ΠΑΣΟΚ, απογοητεύτηκε, αποστρατεύθηκε ή παρασύρθηκε από άλλες λαϊκίστικες σειρήνες.

Αυτή τη θυμωμένη και απογοητευμένη κοινωνία οφείλουν να ξανακερδίσουν οι δυνάμεις της κεντροαριστεράς, αφήνοντας στην άκρη προσωπικές πικρίες και αντιπαράθεσεις που ξεκινούν από το παρελθόν. Το στοίχημα είναι δικό τους, αλλά μας αφορά όλους.

ΤΑ ΝΕΑ

ΟΙ ΚΥΡΙΑΚΕΣ ΚΑΙ Η ΚΟΙΝΗ ΛΟΓΙΚΗ

Εκεί που τελειώνει η κοινή λογική, αρχίζουν οι συνδικαλιστές των εμποροϋπαλλήλων της Θεσσαλονίκης: τη στιγμή που η πόλη ετοιμάζεται να υποδεχθεί τις χιλιάδες των επισκεπτών της Διεθνούς Εκθεσης, εκείνοι αρνήθηκαν έστω και να συζητήσουν το ενδεχόμενο να λειτουργήσουν τα καταστήματα τις δύο Κυριακές της κοσμοπλημμύρας! " Η αιτιολόγηση απλή: «αν ανοίξουν τα καταστήματα ανοίγει ο δρόμος για την κατάργηση της αργίας της Κυριακής», αποφάνθηκαν οι συνδικαλιστές. Ουδόλως τους

απασχόλησε το ότι οι μαγαζάτορες θα είχαν την ευκαιρία να βγάλουν κάποια «σπασμένα»... Ακόμα χειρότερα: ουδόλως τους απασχόλησε το γεγονός ότι έτσι θα μπορούσαν να αποφευχθούν κάποια λουκέτα – και να μη χάσουν τις δουλειές τους εργαζόμενοι, τα συμφέροντα των οποίων υποτίθεται ότι υπηρετούν! Από τη μία η χώρα έχει να αντιμετωπίσει τα δεινά του Μνημονίου και από την άλλη τον παραλογισμό ορισμένων συνδικαλιστών. Οσοι διαθέτουν κοινή λογική, ας αντιδράσουν!

